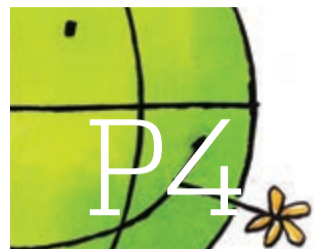

VREDESKRANT

De Vredeskrant is een uitgave van IKV Pax Christi ter gelegenheid van de Vredesweek 15 – 23 september 2012

Vredesweek 2012: Powered by Peace

Olie, steenkool en goud: drie delfstoffen die alles in zich hebben om een bron van vrede te vormen. Hun aanwezigheid is vaak de motor van de economie: werkgelegenheid, inkomsten én vrede.

In landen als Colombia, Zuid-Soedan en de DR Congo zijn olie, steenkool en goud helaas vaak een bron van conflict. Omwonenden van grondstofrijke gebieden worden van hun land verjaagd, de opbrengst uit de grondstoffenwinning wordt gebruikt om bestaande conflicten te financieren, personeel werkt onder erbarmelijke omstandigheden en wie een tegengeluid laat horen, wordt brutaal de mond gesnoerd. De winning van grondstoffen voor onze benzine, elektriciteit en sieraden

gaat in sommige landen gepaard met grove mensenrechtenschendingen. IKV Pax Christi vindt dit onacceptabel. Onder het motto 'Powered by Peace' vragen wij deze Vredesweek aandacht hiervoor. De Europese Unie zou geen 'conflictgrondstoffen' moeten importeren en IKV Pax Christi zet zich in om een einde te maken aan de misstanden in goud- en steenkolenmijnen en olierijke gebieden. Zodat deze grondstoffen bron van vrede kunnen worden, in plaats van grond voor conflict.

MINISTER VAN VREDE JÖRGEN RAYMANN EN STAATSSECRETARIS MERLIJN TWAALFHOFEN

Werken aan vrede met kunst en gesprekken

Werken aan vrede is een voortdurende opdracht in binnen- en buitenland, vinden Minister van Vrede Jörgen Raymann en Staatssecretaris Merlijn Twaalfhoven. Hun doelen de komende maanden: meer Ambassades van Vrede, een werkbezoek aan een land waar grondstoffen tot conflict leiden, en met muziek en gesprekken mensen nader tot elkaar te brengen. Zo moeilijk hoeft dat niet te zijn volgens de bevlogen en creatieve kersverse staatslieden. Uiteindelijk willen mensen allemaal hetzelfde: vrede.

Minister van Vrede Jörgen Raymann en staatssecretaris Merlijn Twaalfhoven: 'Werk aan de winkel!' Fotograaf: Bob Karhof

Het interview in Rotterdam vormt hun eerste kennismaking met elkaar, maar ondanks hun verschillen spreken Jörgen Raymann en Merlijn Twaalfhoven meteen dezelfde taal: die van activisme, bevlogenheid én vrede. Bovendien zijn de nieuwe minister en staatssecretaris allebei duidelijk gewend aan het geven van interviews. Op iedere vraag volgen heldere en uitgebreide antwoorden; gepeperde meningen schuwen ze niet. Ook de fotograaf heeft het niet moeilijk. "Kijk in de camera", zegt Jörgen snel, nog voordat de fotograaf deze aanwijzing zelf heeft kunnen geven.

Waar zit u als doorgewinterde geïnterviewden het liefst aan tafel: De Wereld Draait Door of Pauw en Witteman?

Jörgen Raymann: "Ik vind het allebei mooie programma's en voel me aan iedere tafel wel thuis. Al heeft De Wereld Draait Door af en toe wel een hoog grachtengordelgehalte. Zet eens iemand uit Maastricht aan tafel, denk ik wel eens."

Merlijn Twaalfhoven: "De Wereld Draait Door vind ik te gek omdat er niet alleen over kunst wordt gesproken, maar ook live kunst wordt gemaakt. Gedurfd en verfrissend."

Waarom besloot u 'ja' te zeggen op het verzoek van IKV Pax Christi om Minister en Staatssecretaris van Vrede te worden?

JR: "Het is een prachtige functie waarin ik mijn eigen ideeën kwijt kan: die van een solidaire wereld waarin we op een prettige manier met elkaar omgaan. In wezen verschillen we niet veel van elkaar, we willen tenslotte allemaal vredig samenleven en goed voor onze kinderen zorgen. Ik wil graag bijdragen aan een gemeenschap waarin we een ander gunnen wat we zelf ook graag willen. De Perzische filosoof Rumi uit de 13e eeuw had een prachtige uitspraak: 'Yesterday I was smart so I tried to change the World. Now I am wise, so I try to change myself.' Daar ben ik het helemaal mee eens en daar wil ik ook naar leven."

MT: "Ik vind het een enorme eer om door IKV Pax Christi gevraagd te zijn voor deze functie, zeker omdat ik me meestal niet meng in discussies of politiek actief ben. Politieke partijen hebben een conflictmatige structuur, terwijl je met muziek streeft naar samenhang zonder persoonlijke verschillen te onderdrukken. Je moet jezelf zijn in muziek. Vaak wordt gezegd dat er pas vrede ontstaat wanneer mensen zich aanpassen. Daar ben ik het niet mee eens."

JR: "Ik ook niet. Als iedereen zich onder dwang aanpast, ontstaat uniformiteit en geen vrede. Hoe meer gelijk we zijn, hoe linker het wordt."

Hoe gaat u uw rol als minister en staatssecretaris vorm geven?

JR: "Als onze belangrijkste taak zie ik het herkennen en opzoeken van bronnen van conflict in ons eigen land. Ik wil mensen bij elkaar brengen die elkaar normaal gesproken niet zo snel opzoeken. Homo's en moslims bijvoorbeeld. Ik wil mensen oproepen een Ambassade van Vrede te starten; plekken waar we met verschillende mensen kunnen werken aan vrede. Het lijkt mij geweldig om iedere maand een weekend ergens een ambassade te kunnen stichten, al is het maar voor één dag of avond, en in gesprek te gaan met jongeren en volwassenen. Daarnaast wil ik in Nederland aandacht vragen voor de grondstoffenproblematiek. En natuurlijk ga ik met IKV Pax Christi naar Colombia om met eigen ogen te zien hoe steenkolenwinning daar bijdraagt aan conflicten."

MT: "Ik sluit me daarbij aan. Een ambassade is een stukje vrede in een harde samenleving, het is iets wat we echt kunnen realiseren samen. Daarnaast wil ik tijd nemen om het nieuws te vertragen. Het nieuws is zo gefocust op snelheid en extremiteiten, terwijl veel bronnen van conflict helemaal niet snel zijn. Ik zou televisie, radio en kranten zo ver willen krijgen dat ze zich verdiepen in de bronnen van conflict waar IKV Pax Christi zich op richt, bijvoorbeeld de conflicten rond grondstoffenwinning, en te berichten over het 'waarom' ervan."

U bent beide vrij kritisch over de Nederlandse samenleving, ook in interviews met andere media.

JR: "Ik maak me wel zorgen: zullen mijn kinderen in net zo'n leuk land wonen als waar ik ben opgegroeid? De verloederding van de omgangsvormen in de samenleving maken mij bezorgd. Plus onze gerichtheid op sensatie en behoefte om overall kritiek op te moeten uiten. Op de documentaire over Clarence Seedorf die ik dit jaar maakte, kreeg ik het commentaar dat ik niet kritisch genoeg was. Waarom zou ik kritisch zijn? Hij is mijn held!"

VERVOLG OP PAGINA 2

Tegelijkertijd geloof ik sterk in het goede van de mens. Jongeren zijn kleurenblind, het maakt ze niet uit welke huidskleur iemand heeft of dat iemand homoseksueel is; ze accepteren iedereen. Dat is volgens mij de basis voor vrede."

MT: "Ik mis aandacht voor inspiratie, het gaat alleen maar over geld en hoeveel bijvoorbeeld kunst en Europa ons kosten. Een samenleving gaat op zijn bek als er geen inspiratie is. Als het over Europa gaat, wordt bijna nooit gepraat over Goethe, Spinoza en al die inspiratiebronnen die Europa heeft voortgebracht."

Zou u politiek Den Haag in willen, en zo ja, op welk ministerie?

MT: "Ik zou heel graag premier willen worden. Het lijkt me fijn om iedereen te kunnen toespreken en geruststellen: we hebben een te gek land, we hebben met zijn allen zo veel bereikt. Positief praten over Nederland en alle ruimte bieden aan inspiratie. Heerlijk."

JR: "Vroeger wilde ik premier van Suriname worden. Maar de politiek is zo verloederd. De ideologie om iets te willen betekenen voor het volk heeft plaats gemaakt voor de ideologie van eigenbelang. Wat moet ik doen om mijn achterban tevreden te houden, is de leidende vraag. Laat mij maar Minister van Vrede zijn. Die rol kan ik tenminste volgens mijn eigen ideologie invullen." *Suzanne van den Eynden*

Jörgen Raymann

Jörgen Raymann (1966) is cabaretier, televisie-presentator en motivational speaker. Hij werd in Amsterdam geboren, maar groeide op in Suriname. In de jaren tachtig maakte hij daar het militaire bewind onder Bouterse mee. Later keerde hij terug naar Nederland om aan de Erasmus Universiteit Rotterdam economie te studeren. Hij is vooral bekend van het late night programma Raymann is Laai, nu getiteld 'zo: RAYMANN', waarin Tante Es al meer dan 10 jaar de show steelt. Diversiteit is een vast thema. Zondag 16 september 2012 is het programma weer terug op tv. Jörgen is onder andere ambassadeur van Unicef en Stichting Giving Back en heeft hij zijn eigen stichting, het PIET-fonds, dat staat voor Poor Infant Equality Trust-fund dat kinderen met een hepaalde wens op cultureel en/of educatief gebied ondersteunt.

Jörgen Raymann: "Ik wil werken aan een samenleving waarin we een ander gunnen wat we zelf ook hebben." *Fotograaf: Bob Karhof*

Vrede verdient een eigen ministerie

In 2011 richtte IKV Pax Christi voor het eerst een Ministerie van Vrede op. Dit vanuit de gedachte: voor de meeste belangrijke thema's bestaat een ministerie. Waarom dan niet voor het belangrijkste thema dat er is, namelijk vrede?

Aan het hoofd van het Ministerie van Vrede staan een minister en een staatssecretaris, die mede dankzij hun bekendheid het werk van IKV Pax Christi op de kaart zetten. Lokaal zijn er ambassades: actiecentra van waaruit betrokken vrijwilligers vredesactiviteiten organiseren. Vorig jaar beten oud-minister Jan Terlouw en Midden-Oosten kenner Petra Stienen het spits af. Zij gaven lezingen, bezochten ambassades en vredesweekactiviteiten en werden regelmatig geïnterviewd door landelijke media. Op 21 augustus gaven zij het stokje over aan presentator en cabaretier Jörgen Raymann en componist Merlijn Twaalfhoven. De komende twaalf maanden vragen deze minister en staatssecretaris aandacht voor de manier waarop grondstoffen conflicten kunnen veroorzaken of versterken. Het zwartepunt van hun werk ligt in en rond de Vredesweek van 15 tot en met 23 september. De minister en staatssecretaris worden dit jaar ondersteund door bijna 30 ambassades, ruim het dubbele van het aantal van 2011.

Merlijn Twaalfhoven: "Ambassades zijn een stukje vrede in een harde samenleving. Daar moeten er méér van zijn." *Fotograaf: Bob Karhof*

Merlijn Twaalfhoven

Merlijn Twaalfhoven (1976) is componist en cultureel ondernemer. In vaak grootschalige projecten op bijzondere locaties brengt hij kunst in verband met de samenleving. Hij werkt vaak op plekken waar grote maatschappelijke verschillen tot conflicten leiden. In het verdeelde Cyprus bracht hij 400 Turkse en Griekse musici samen in een concert vanaf daken aan weerszijden van de bufferzone. Ook componeerde hij een muziekstuk dat over de afscheidingsmuur klonk in de Palestijnse Bezette Gebieden, en creëerde hij in de Oude Stad van Jeruzalem een ondergronds festival. In februari trad hij op in De Wereld Draait Door met het 'slavenkoor', bestaande uit schoonmaakpersoneel dat in die periode staakte.

Wint uw ambassade de Luciferprijs 2012?

Organiseert u een activiteit tijdens de Vredesweek? Nomineer uw feest, wandeling, viering, diner of welke activiteit voor de Luciferprijs 2012 en maak kans op 250 euro om in 2013 een nog leukere activiteit te organiseren in de Vredesweek!

Stuur uiterlijk 1 oktober 2012 een korte omschrijving van uw activiteit (incl. aantal bezoekers, artikelen in krant of op websites, foto's) naar vredesweek@ikvpaxchristi.nl o.v.v. Luciferprijs 2012.

Criteria

- De activiteit vond plaats in de Vredesweek 2012 (15 t/m 23 september)
- De activiteit heeft een raakvlak met vrede
- De activiteit was publiekelijk toegankelijk en vond plaats in Nederland

Bij de beoordeling let de jury op creativiteit (is de activiteit vernieuwend en creatief?), doelgroep (trekt de activiteit een brede doelgroep aan?), inhoud en actie (heeft de activiteit vrede een stapje dichterbij gebracht?) en bezoekersaantal (hoeveel mensen deden mee aan of bezochten de activiteit?).

Lucifer en vrede

Wat heeft Lucifer met vrede te maken? Dat is een veelgestelde vraag over de titel van de prijs voor meest succesvolle Vredesweekactiviteit. Oorspronkelijk, in 2009 heette de Luciferprijs de 'Lieve Vrede-prijs'. De jury, bestaande uit presentatrice Jacobine Geel, Dion van den Berg van IKV Pax Christi en pastor Bram Grandia, voelde echter meer voor een titel met wat meer pit, en hebben toen voorgesteld om de naam te veranderen in Luciferprijs. Die naam was mede ingegeven door de prijswinnaar van dat jaar: Vredesgroep Heerlen. Zij kwam met het idee voor 'Luciferprijs', afgeleid van de winnende Vredesweekactiviteit waar deze vredesgroep een groot aantal luciferstokjes uitdeelde die symbool stonden voor de impact van een atoombom. De lucifer staat in dit geval voor ontsteking, aanstekelijkheid, warmte, vonken en beweging.

De winnaar ontvangt een beeldje van de Luciferprijs.

De stelling: hoe Powered by Peace bent u?

Weet u waar de grondstoffen die u dagelijks gebruikt eigenlijk vandaan komen? Heeft u wellicht 'fout goud' in huis?

Hoe zit het met uw elektriciteit? Waar rijdt uw auto op? Drie relaties van IKV Pax Christi vertellen over hun bewuste en onbewuste grondstofgebruik.

Peter de Haan,
Directeur Vrede van Utrecht:

'Onze volgende auto wordt milieubewuster'

"Het is best confronterend om op dit soort stellingen antwoord te geven. Een aantal dingen doe ik 'goed'. Ik heb thuis groene stroom en reis veel met het openbaar vervoer of pak de fiets. Maar er zit veel automatisme in het gedrag van mensen, en dus ook in het mijne. Zo staat er toch een niet zo zuinige dieselauto voor onze deur. Carpoolen hebben mijn vrouw en ik een tijdje geprobeerd, maar dat bleek te ingewikkeld. Wel zal onze volgende auto milieubewuster zijn.

Peter de Haan. *Fotograaf: Anna van Kooij*

Ik denk dat, vanuit een breder perspectief kijkend, de economische crisis een breukpunt kan zijn. En dat bedoel ik positief. Vragen als 'hoe putten we de aarde niet uit?' en 'hoe gaan we beter met elkaar om?' worden steeds belangrijker. Deze tijd biedt een enorme kans om te veranderen. Natuurlijk is goede informatie belangrijk. Als ik een sieradenwinkel binnenstap - wat overigens zelden gebeurt - heb ik geen idee waar het materiaal vandaan komt. Als ik het wel zou weten, zou dat mijn keuze om iets te kopen zeker beïnvloeden.

Om echte verandering te bereiken moet je zoeken naar de persoonlijke interesses en belangen van mensen. Ik houd van gezond eten, dus ga ik naar de biologische winkel. Voor een ander zal dat minder spelen of is het te duur. De uitdaging voor organisaties als IKV Pax Christi en Vrede van Utrecht is vooral om handelingsperspectieven te bieden die aansluiten bij wat mensen écht raakt."

Klaartje Spijkers,
Fondsenwerver bij MasterPeace:

'We brengen onze kinderen een bewuste leefstijl bij'

"Ikzelf doe alles met het openbaar vervoer of de fiets. Mijn partner heeft wel een auto, een vreselijke benzineslurper. Hij realiseert zich dit, maar hij rijdt veel voor zijn werk en dan staan 'ruimte' en 'veiligheid' vooralsnog hoger op de ranglijst dan 'energiezuinig' of 'milieubewust'. Wel proberen we onze twee kinderen een energiezuinige leefstijl bij te brengen: geen kransen laten lopen, geen apparaten op stand by laten staan. Gouden sieraden draag ik nauwelijks. Wel heb ik wat goud van mijn vader gekregen uit Colombia, maar dit is 'goed' goud. Het heeft het keurmerk 'Oro Verde'. Je ziet dit veel in Colombia. Zelfs chique winkels daar verkopen het. Het is goed om te weten dat ook daar mensen steeds bewuster worden van het belang van duurzame en conflictvrije grondstoffen.

Mijn vader woont al 22 jaar in Colombia en ik ken het land zelf ook goed. Daarom weet ik best veel af van de situatie rondom het delven van grondstoffen daar. Vaak zijn conflicten terug te leiden tot het 'recht op grond'. Mensen willen een stukje landbouwgrond hebben. Alles wat er in de bodem zit, is eigendom van de staat. Als je de 'pech' hebt dat er olie wordt gevonden onder jouw land, dan raak je het vaak kwijt."

Klaartje Spijkers. *Fotograaf: Helma Maas*

Hansje van der Zwaan-Plagman,
Senior Adviseur Duurzaamheid bij ASN Bank:

'Conflictvrij moet de norm zijn'

"Er is geen grote scheidslijn tussen hoe ik op mijn werk en hoe ik thuis ben. Op mijn werk zet ik mij in voor duurzaamheid en mensenrechten. Thuis maak ik zoveel mogelijk duurzame keuzes. Ik gebruik groene stroom en heb eigenlijk geen gouden sieraden. Ik fiets vooral of reis met het openbaar vervoer. Ik vind dat de verantwoordelijkheid voor 'duurzaam leven' erg snel bij de consument wordt neergelegd. Het is gemakkelijk om te zeggen 'mensen vragen er niet om, dus we leveren niet.' De meeste consumenten gaan er vanuit dat het wel goed zit met de producten die ze kopen. Niemand wil toch bijdragen aan kinderarbeid of mensenrechtenschendingen? Duurzaam en conflictvrij moet geen optie zijn, maar de standaard. Het mag niet zo zijn dat fair trade iets is voor de elite.

Hansje van der Zwaan-Plagman. *Fotograaf: Lennaert Ruijten*

Steeds meer bedrijven realiseren zich dit gelukkig ook. Daarnaast zijn er heel veel goede initiatieven zoals het FairPhone project voor duurzame mobiele telefonie, zonder foute coltan. Een duurzaamheidsbeleid vereist echter transparantie. Bedrijven zijn hier soms huiverig voor uit angst voor de publieke opinie. Denk bijvoorbeeld aan wat er een paar jaar geleden bij Apple is gebeurd. Dat bedrijf gaf uitgebreid inzicht in de goede en foute kanten van de productieketen en kwam zwaar onder vuur te liggen. Toch zou dat geen belemmering mogen zijn voor transparantie. Als consument kunnen we bedrijven vragen om transparant te zijn en duurzame producten te maken. Druk vanuit consumenten kan zo helpen om 'verduurzaming' te realiseren." *Marjolijn Vreken*

Kan ik er wat aan doen?

Conflictgrondstoffen, een ver-van-ons-bed-verhaal? Niets is minder waar, betoogt de Duitse politiek filosoof Thomas Pogge. Rijke westerse landen importeren namelijk volop olie, steenkool en goud uit landen waar de winning van deze stoffen vaak gepaard gaat met geweld en mensenrechtenschendingen. Regimes van grondstofrijke landen krijgen daardoor weinig aanmoediging om een sociaal beleid te voeren. De lokale bevolking betaalt de prijs.

We sturen mensen naar de maan, genezen ernstige ziektes en ook moreel gezien hebben we de afgelopen eeuwen stappen gezet, zoals het vastleggen van bepaalde basisrechten in de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens. Waarom lukt het ons dan nog steeds niet om sterfte door armoede, die jaarlijks 18 miljoen levens eist, te voorkomen? Deze vraag stelt de Duitse filosoof Thomas Pogge (1953) in zijn boek *World Poverty and Human Rights*, uitgegeven in 2008. Pogge, die op haast activistische toon van leer trekt tegen onrecht en armoede in de wereld, constateert dat de westerse wereld zich nauwelijks moreel betrokken voelt bij de ellende die onze medemensen in ontwikkelingslanden te verduren hebben. Waren we dat wel geweest, dan hadden we volgens hem nooit geaccepteerd dat - ondanks de gestegen welvaart in de wereld - een kwart van de wereldbevolking structureel in ernstige armoede leeft. Het is volgens de filosoof niet zo gek dat die betrokkenheid ontbreekt. We kennen zelf immers niemand die dertig dollar betaald krijgt voor een 72-urige werkweek gevuld met louter zware, monotone arbeid. In onze vriendenkring zitten geen mensen die lijden aan armoedegereleerde ziektes. Armoede is voor ons letterlijk een ver-van-mijn-bed-show. Dat we zelf een rol zouden kunnen spelen bij de schrijnende armoede in landen duizenden kilometers bij ons vandaan, komt al helemaal niet in ons hoofd op. Dat is nu precies waar het volgens Pogge fout gaat.

Heling

Rijke, westerse landen spelen volgens de filosoof namelijk wel degelijk een rol bij het ontstaan en voortduren van de

armoede in de wereld. In organisaties zoals de Wereld Handelsorganisatie en de Wereldbank hebben rijke landen een sterkere stem dan arme. Internationale afspraken, zoals handelsvereenkomsten, vallen door de stevige lobby van de rijke landen doorgaans in hun voordeel uit. Daarnaast wijst Pogge op de privileges die regeringsleiders - ook die van landen met een arme bevolking - wereldwijd genieten. Zij kunnen geld lenen op de internationale financiële markt en hun land met schulden opzadelen. Ze verkopen grondstoffen aan internationale spelers, zelfs als deze grondstoffen onrechtmatig zijn gewonnen. De filosoof geeft het volgende voorbeeld. Stel, een gewapende groep pleegt een overval op een warehouse. Het personeel van het warehouse wordt overmeesterd en vastgebonden, en de gewapende groep roept zich uit tot eigenaar van het warehouse. Ze nemen de functie van het personeel over en verkopen de producten uit het warehouse aan klanten. De kans is groot dat we deze situatie als bijzonder onrechtvaardig zouden bestempelen, stelt Pogge. Van de klanten zouden we waarschijnlijk zeggen dat zij zich schuldig maken aan heling: het kopen van een product dat door een ander is gestolen. Daarmee is de klant geen rechtmatige eigenaar van de gekochte tas, kleding of koffer.

Aanmoediging

Hoe anders oordelen we over de situatie waarin een ondemocratisch regime grondstoffen zoals olie en steenkool verkoopt op de wereldmarkt? Wanneer een regime grondstoffen verkoopt - ook als deze onrechtmatig zijn verkregen - wordt de afnemer de rechtmatige eigenaar. Het grondstofproducerende

land krijgt zo geen enkele aanmoediging om de omstandigheden in de steenkolenmijnen en oliëfabrieken te verbeteren, de rechten van omwonenden te respecteren of een democratiseringsproces op gang te brengen. De inkomsten uit grondstoffen blijven toch wel komen. De afnemers van grondstoffen profiteren ondertussen van de grondstoffen. De prijs, armoede, wordt betaald door de lokale bevolking.

Schuld maakt boete

Vaak worden corruptie en politieke instabiliteit in arme landen genoemd als oorzaken van armoede. De vraag naar de reden waarom een land corrupt blijft, wordt zelden gesteld volgens Pogge.

Wie een ander een duw geeft op een bruggetje zodat die ander in het water valt, speelt aantoonbaar een rol bij het natte pak van de ander - en heeft de plicht diegene uit het water te helpen. Wie grondstoffen blijft kopen van een staat die haar eigen burgers onderdrukt, draagt er aan bij dat het onderdrukkende regime in het zadel blijft.

Wanneer overduidelijk is dat rijke Westerse landen bijdragen aan uitzichtloze situaties elders in de wereld, is wegkijken moreel onaanvaardbaar en zijn actie en ingrijpen geboden. Schuld maakt immers boete. Niet vanuit liefdadigheid of de plicht een ander te helpen, maar simpelweg omdat we de plicht hebben anderen niet te schaden. Ook onze medemensen aan de andere kant van de wereld niet. Regeringen van westerse landen hebben de morele plicht zich in te zetten voor eerlijke afspraken, bijvoorbeeld door het instellen van een boycot van onrechtmatig verkregen grondstoffen. Bij verkiezingen kunnen consumenten hun stem geven aan die politici die een meer rechtvaardige wereld nastreven. Politici en gewone burgers kunnen niet alleen André Kuipers een half jaar de ruimte in sturen, maar er ook voor zorgen dat de instituties in deze wereld eerlijker worden. *Suzanne van den Eynden*

'Powered by Peace' volgens Len Munnik

'Powered by Peace' gaat over energie als bron van vrede. Energie die wij halen uit onze aarde, die een bron van vrede en welvaart zou kunnen zijn, maar die helaas vaak allerm minst vreedzaam wordt gewonnen. Het thema van de Vredesweek inspireerde tekenaar Len Munnik ook dit jaar weer tot een prachtige illustratie.

Illustratie: Len Munnik

Simon Chol: 'Olie kán een zegen worden'

Zuid-Soedan haalt 98% van zijn inkomsten uit olie, maar de delfstof veroorzaakt meer problemen dan dat het oplost. Dat stelt Simon Chol (34) van de Soedanese Raad van Kerken in Zuid-Soedan, zelf afkomstig uit de olierijke regio Western Upper Nile. "Oliemaatschappijen hebben lange tijd hun afval in open water gedumpt, waardoor het terecht is gekomen in de rivieren waaruit mensen drinken. Deze vervuiling maakt mensen ziek en doodt gewassen en bomen. Daarnaast bekommeren de oliemaatschappijen zich niet om mensenrechten. Mensen in de olierijke gebieden zijn vaak zonder aankondiging van hun land verjaagd, zodat oliebedrijven vrij spel hadden. Ze moesten hun boerderij en veestapel achterlaten en kregen niet of nauwelijks financiële compensatie of begeleiding." Chol maakte dit als kind van dichtbij mee voorafgaand aan de onafhankelijkheid van Zuid-Soedan [2011 - red.], toen de regering in Khartoum probeerde om mensen naar de hoofdstad te verjagen om daar tegen de opstandige zuiderlingen te strijden. "Toen mensen zich verzetten, werden er milities op hen afgestuurd. Duizenden mensen kwamen om." Nog steeds gaan de bedrijven niet fatsoenlijk om met de lokale bewoners.

Zelf vluchtte Simon op 9-jarige leeftijd naar Ethiopië, na een inval in zijn dorp. Daar werd hij opgeleid als soldaat. "Ik wilde mijn land kunnen bevrijden en verdedigen." Na een paar jaar als soldaat werd hij door officieren aangemoedigd naar school te gaan in Kenia. "In het begin was dat heel moeilijk, de oorlog zat zo diep in mij. Met hulp van de kerk is het gelukt." Nu probeert Simon als medewerker van de Raad van Kerken, waar IKV Pax Christi nauw mee samenwerkt, de dialoog op gang te brengen tussen de oliemaatschappijen, de lokale gemeenschap en de regering. "Ik probeer de relatie tussen de drie partijen te harmoniseren en de bewoners bewust te maken van hun rechten. Daarnaast zet ik me in voor een oliebeleid waarin milieu, compensatie en mensenrechten een centrale plaats hebben."

De regering van Zuid-Soedan heeft inmiddels toegezegd voortaan nieuwe olieconcessies eerst met de bevolking te bespreken. In de interim-grondwet van Zuid-Soedan is bovendien opgenomen dat 3% van de olie-inkomsten naar de bevolking in de olieproducerende gebieden moet gaan. "Dat is veel geld. Als dit goed wordt beheerd, vaart de gemeenschap daar wel bij. We lobbyen hard om ervoor te zorgen dat de nieuwe regering van Zuid-Soedan deze wet straks aanneemt. Zodat olie een zegen kan worden, in plaats van een vloek."

Simon Chol: "Bewoners van oliegebieden weten vaak niet eens wat hun rechten zijn."

Fotograaf: Bob Karhof

Francisco Ramirez: 'Juridisch werk en actie moeten hand in hand gaan'

Francisco Ramirez: "Ik wist dat dit een langdurige zaak zou worden. Maar deze misdaden moeten bestraft worden." Fotograaf Bob Karhof

In 2002 spanden familieleden van drie vermoorde vakbondsleiders een proces aan tegen het Amerikaanse moederbedrijf van de steenkolen-gigant Drummond wegens betrokkenheid bij de moord op de vakbondsleiders. Advocaat Francisco Ramirez staat de familieleden juridisch bij. Ramirez: "Toen ik deze zaak aannam, wist ik dat het een moeilijk en langdurig traject zou worden. Desondanks heb ik nooit gearzeld. Deze moorden moeten worden bestraft." Ramirez gebruikt de term 'bloedsteenkolen' als hij praat over Drummond. Zowel vanwege de schade voor het milieu die Drummond veroorzaakt, als vanwege het geweld tegen mijnwerkers en omwonenden van de mijn. Medewerkers van Drummond zagen eind jaren '90 met eigen ogen hoe het bedrijf samenwerkte met paramilitairen groepen. Van 1995 tot 1997 legde Drummond een spoorlijn aan voor transport van kolen van de mijn naar de haven. Ramirez: "Voorafgaand

aan de moord op de vakbondsleiders liet Drummond in samenwerking met de paramilitairen drie maanden lang communicés uitgaan waarin tien vakbondsleiders er van werden beschuldigd bommen te hebben gelegd op de spoorlijn van Drummond naar de haven. De drie die vermoord werden, stonden op deze lijst."

De verklaringen van de (inmiddels gedemobiliseerde) paramilitairen wijzen erop dat Drummond de lokale paramilitaire eenheden financierde om het gebied rondom de mijn en de spoorlijn vrij te maken en te houden van de guerrilla en hun mogelijke handlangers. Honderden onschuldige burgers werden bedreigd, vermoord of raakten ontheemd.

Om de top van het bedrijf aan te kunnen pakken, begonnen familieleden van de vermoorde vakbondsleiders in 2002 een rechtszaak tegen het Amerikaanse moederbedrijf van Drummond in Alabama in de Verenigde Staten. "De rechter was een Republikeinse, aangesteld door toenmalig president George W. Bush. Bush ontving 80% van zijn campagne-inkomsten in de staat Alabama van Drummond. Overbodig om te zeggen dat we dus kansloos waren. In 2009 werd de zaak afgeketst, maar recentelijk is hij weer geopend op basis van nieuwe argumenten en bewijs. De zaak wordt nu behandeld door een andere rechter."

Ramirez benadrukt hoe belangrijk het is dat rechtszaken als deze hand in hand gaan met internationale lobby en campagnes. "Er is meer nodig dan alleen een veroordeling om de illegale activiteiten van Drummond te stoppen. De media moeten ervan weten en erover schrijven, landen die steenkolen van Drummond afnemen moeten de kolennijns boycotten, en investeringsmaatschappijen moeten het bedrijf links laten liggen. Het is dan ook van groot belang dat landen als Nederland, die steenkolen importeren uit Drummond, weten dat het winnen van de kolen gepaard gaat met ernstige mensenrechtenschendingen." Ramirez werkt in zijn strijd tegen het onrecht in de steenkolenmijn samen met de voorzitter van de bond van arbeiders in de energiesector, Colombiaanse organisaties en IKV Pax Christi. Hoe de advocaat de al tien jaar durende rechtszaak volhoudt? Hij lacht kort. "Met heel veel geduld. En vertrouwen dat er uiteindelijk recht wordt gesproken." *Suzanne van den Eynden*

Vredescomités in Congo: ‘Goud betaalt schoolgeld’

Christian en Catherine zijn lid van door IKV Pax Christi gesteunde vredescomités in twee plaatsen in de DR Congo, om precies te zijn in het oerwoud van de regio Ituri. Het is een gebied waar het delven van goud een belangrijke rol speelt in het dagelijks leven. Christian: “Vier van de tien jongens in mijn dorp werken voor minstens een paar maanden per jaar in de goudmijnen diep in de bossen. Met een beetje geluk geven ze een deel van hun loon aan hun ouders. Die betalen er schoolgeld en zaaigoed van.” Catherine vult aan: “En het houdt de jongens van de straat, want op het land hebben ze nooit leren werken.”

Christian en Catherine: ‘Vredescomités kunnen een rol spelen bij oplossen goudconflicten’. Foto: Jogen Bakker

beperkt de bendeleden in het vinden van bestaansmiddelen uit het oerwoud. Anderen tonen zich diep geschokt. De aanval is een voorbeeld van de manier waarop de goudwinning in Congo steeds verstrengd raakt met andere economische en politieke belangen. Christian en Catherine denken dat het nieuw ontstane goudprobleem vooral lokaal moet worden opgelost. Een meer gedisciplineerd regeringsleger zou een zegen zijn, en het is beter als de VN-vredesmacht MONUSCO de bevolking actiever zou beschermen. Een wet die voorziet in een regulier inkomen voor de kleine goudzoeker, en goede handhaving van zo’n wet helpt ook.

Er is iets wat de vredescomités zelf kunnen doen, zeggen Christian en Christine: “Enkele dorpsbewoners hebben familiebanden met zowel de rebellen - zelfs met commandant Morgan zelf!- als met het leger. Als wij voldoende inzicht krij-

gen in de situatie, dan kunnen wij verschillende groeperingen om de tafel brengen, verstandige aanbevelingen doen en de veiligheidssituatie voor de bevolking verbeteren.” Christian besluit: “Zo heeft het al vaker gewerkt in Ituri.” Al is de situatie in het oerwoud van Ituri zorgwekkend, toch is deze niet representatief voor de goudwinning in de hele regio. Een recent rapport van IKV Pax Christi en de Congolese vredesorganisatie Haki Na Amani schat dat slechts tien procent van de goudopbrengst in Ituri onder zodanig slechte omstandigheden wordt gewonnen dat met recht gesproken kan worden van ‘conflictmineralen’ of ‘bloedgoud’. Met dit kleine deel ‘gemilitariseerd gebied’ verschilt Ituri van Kivu, een andere regio in het oosten van Congo. Daar woeden nog steeds grote en kleine oorlogen en worden allerlei grondstoffen gedolven ten bate van rebellengroepen, bandietenbendes en losgeslagen legereenheden.

In andere delen van Ituri roert de grootindustrie zich echter wel degelijk. Een aantal grote bedrijven uit Zuid-Afrika en Canada wil beginnen met goudwinning. Dit zou kunnen betekenen dat de kleine mijnwerker die nu in deze concessiegebieden werkt, plaats moet maken voor de grootindustrie. Waar momenteel 100.000 tot 150.000 mensen hun inkomen verdienen in het goud, kunnen de industriële bedrijven waarschijnlijk niet meer dan een paar duizend lokale werkrachten gebruiken. Dat is niet meer dan 2 of 3% van het huidige aantal arbeiders in de sector. Rivaliteit tussen kleinschalige en grootschalige mijnbouw dreigt daarmee op korte termijn uit te groeien tot een groot, en potentieel gewelddadig, conflict. Het kan wellicht voorkomen worden. Door buitenlandse druk op de grote bedrijven, via verandering van de delfstoffenwetgeving en met behulp van wijs handelende dorpscomités die vaak plaatselijke conflicten in weten te dammen. “Daar kunnen wij zeker een rol in spelen”, knikken Christian en Catherine vol zelfvertrouwen. *Jogen Bakker*

POLITICUS, REALIST EN ACTIVIST

Jeroen de Lange: ‘Je moet tango kunnen dansen’

“We snappen te weinig van andere landen. We praten te gemakkelijk over conflictbemiddeling.” Dat zegt de man die zich zijn hele leven al interesseert voor onrecht in binnen – en buitenland. Het afgelopen jaar zat Jeroen de Lange voor de PvdA in de Tweede Kamer en voerde hij het woord over ontwikkelingssamenwerking. Na de verkiezingen gaat hij wat anders doen. De toekomst ligt weer open.

De Lange komt uit een sociaal bewogen katholiek gezin. Als kind ging hij met zijn vader mee folders uitdelen tegen de Vietnamoorlog. Zijn vader en moeder hebben elkaar ontmoet tijdens een Pax Christi voettocht en bleven altijd erg actief in de organisatie ervan. Hun huis bood onderdak aan extra logés die met een Pax Christi voettocht meededen. “Ik ben letterlijk een Pax Christi kind.” In zijn middelbare school periode organiseerde de Lange zelf demonstraties tegen kruisraketten en reisde hij al voor de val van de Muur naar Oost-Duitsland om contacten te leggen met jongeren aan die kant van het IJzeren Gordijn. Het legde de basis voor een jongerenberaad binnen de vredesbeweging.

Beeld kantele

“In de loop der tijd ben ik wel realistischer geworden. Ik heb voor het Ministerie van Buitenlandse Zaken bij de Directie Veiligheidsbeleid gewerkt en daar leerde ik het leger kennen. Mijn beeld van de krijgsmacht kantelede. Van een onderdeel in de wapenwedloop, verschoof de functie van het leger meer en meer richting vredesmissies. Ik kan het ook wel goed vinden met militairen. Ze willen aanpakken en zijn recht voor hun raap. Ik ben geen pacifist, maar een aanhanger van de theorie van de rechtvaardige oorlog.” Zijn ervaring met vredesopbouw in het naoorlogse Joegoslavië en zijn ervaring een aantal jaren later in het Rwanda van na de genocide, hebben De Lange verder gevormd. “Vrede en geweld hebben veel te maken met het proces van staatsvorming. Staten zijn voortgekomen uit geweld, zegt de socioloog Charles Tilly. Op een gegeven moment konden alleen die staten voortbestaan die belasting zijn gaan heffen. Dat geld gebruikten ze dan weer om hun macht via oorlog verder uit te breiden. Massaal geweld is nu natuurlijk onacceptabel maar het is belangrijk om te weten wat in onze tijd de stimulans is om staatsvorming te bevorderen. Van nieuwe staten op het Afrikaanse continent snappen we vaak gewoon te weinig.”

Realist

De Lange heeft ook een aantal jaren in Oeganda gewerkt. Volgens hem zitten sommige landen in een vicieuze cirkel van armoede en onveiligheid. Dan is bemoeienis van buitenaf noodzakelijk, maar het moet wel professioneel gebeuren, vindt hij. “Goede bedoelingen zijn niet genoeg. We praten te gemakkelijk over conflictbemiddeling. Kan er door conferenties nu een effectieve staat ontstaan in Zuid-Soedan? Er is lijden in deze wereld waar je niets aan kunt doen. We moeten de kleine dingen die we kunnen doen ook doen, maar ons wel realiseren dat onze mogelijkheden beperkt zijn.”

TON HEERTS, DIRECTEUR VFONDS

Van zorgen voor veteranen tot investeren in vrede

Soldaten: ze zetten het kostbaarste wat ze hebben op het spel en worden daar vaak maar karig voor beloond. Na de Tweede Wereldoorlog moesten de oorlogsveteranen bijna bedelen om nazorg. De voorloper van het vfonds (voluit Nationaal Fonds voor Vrijheid en Veteranenzorg) moest zelfs door de verkoop van luciferdoosjes en lootjes geld ophalen om dit vervolgens te besteden aan de zorg voor oud-soldaten.

De taak om geld op te halen is inmiddels uitbesteed aan de BankGirolooterij. De zorgtaken zijn ondergebracht bij De Basis in Doorn, zodat het vfonds zich toe kan leggen op erkenning van de prestaties van (oud)militairen. Ook het herinneren, herdenken en vieren is een belangrijke taak van het vfonds. Tenslotte stimuleert het vfonds vrede, democratie en de internationale rechtsorde. Voorbeelden hiervan zijn de financiering van de Bevrijdingsfestivals, filmfestival Movies that Matter en het Ministerie van Vrede van IKV Pax Christi.

“Wij willen investeren in vrede. Het is eigenlijk een knipoog naar het Ministerie van Defensie”, zegt Ton Heerts, directeur

Ton Heerts. Foto: Allard Willemsse

Jeroen de Lange: “De politiek is gefragmenteerd. De echte macht zit bij bedrijven en bij media.” Foto: Helma Maas

van het vfonds en sinds deze zomer voorzitter van de vakbond FNV. Hij ziet weinig verschil meer tussen vredesactivisten en moderne veteranen. “Vroeger was er een tegenstelling tussen vredesactivisten die er heilig in geloofden dat vrede bereikt kan worden zonder wapens en de militairen die met wapens strijden voor vrede. De route naar vrede was anders. In mijn tijd als vakbondsbestuurder van de Militaire Vakbond merkte ik al dat er niet zo’n strikte scheidslijn is. Toen hanteerden de soldaten ook al wat later de ‘Dutch approach’ is gaan heten.” Hiermee wordt de samenwerking aangeduid tussen militairen en burgers in een conflictgebied. “Als militair praat je met de lokale bevolking, maar je kunt nu eenmaal niet alles met woorden oplossen.”

Bezoeken aan conflictgebieden maakten indruk op Heerts. “Vooral Bosnië deed me veel. Op nog geen twee uur vliegen van Nederland was het daar keihard oorlog. Je wist precies welk huis wel beschoten was en welk niet.” Heerts kent IKV Pax Christi al uit de tijd van de Balkanoorlogen. “Wat ik zo goed vind aan jullie is dat jullie Kroaten, Serven en Bosniërs bij elkaar brachten, ook na de oorlog. Ik herinner me nog een gesprek op het Veteraneninstituut hierover in Doorn.”

Over het huidige motto van het Ministerie van Vrede, zegt Heerts: “We moeten de wereld eerlijk met elkaar delen, dus ook de grondstoffen. Mensen mogen daar niet onder lijden. Jullie huidige werk om mensen te empoweren, ofwel weerbaar te maken tegen dictators, draagt bij aan meer vrede. Zo is Powered by Peace een passende slogan.”

Helma Maas

De laatste tijd hangen de jongens echter verveeld rond: de wegen naar de mijnen zijn geblokkeerd. Tussen een kleine gemilitariseerde stropersbende onder leiding van ene commandant Morgan en het regeringsleger brak in het voorjaar een gewapende strijd uit over een goudmijn. Nu het leger de ‘Morgans’ van haar vaste stek heeft verdreven, trekt de bende plunderend door het oerwoud, een beschermd natuurgebied. Het is de enige plek waar de voor Congo symbolische okapi leeft. Bij een aanval op het hoofdkwartier van het park doodden ze, naast enkele burgers, alle vijftien okapi’s in de kleine diertuin. Sommige bewoners vinden dit protest tegen de leiding van het park begrijpelijk. Het natuurpark

ZUIDELIJKE AMBASSADE COMBINEERT VREDE MET GEZELLIGHEID

‘In Maastricht proeven we van elkaars cultuur’

Karel van Eechoud (23), student internationale bedrijfskunde in Maastricht, wil niet achterover leunen wachten op een vreedzame wereld. Liever draagt hij zelf actief bij. Samen met medestudenten Maarten Derksen en Lavinia Thelen vormde hij de Stichting Vredesinitiatieven Maastricht op. Dit resulteerde begin dit jaar in een MasterPeace Club en een Ambassade van Vrede, die op 21 september uitpakt met een vredesdiner.

Waarom wilde jij het thema vrede in Maastricht op de kaart zetten?

“Maastricht blijft soms achter bij landelijke initiatieven. Daarom vond ik het hoog tijd worden om actie te ondernemen. Daarnaast wil ik niet achterover leunen en afwachten, maar een bijdrage leveren aan een betere en meer vreedzame wereld, niet alleen ver weg maar ook dichtbij. Ik wil jongeren aanspreken op hun verantwoordelijkheden, hen laten beseffen dat zij hun toekomst zelf in de hand hebben. Op lokaal niveau streef ik naar meer verdraagzaamheid tussen verschillende bevolkingsgroepen in Maastricht.”

Wat gebeurt er in Maastricht op de Internationale Dag van de Vrede?

“Samen met Maarten, Lavinia en andere vrijwilligers organiseren we een Global Peace Dinner op een bijzondere locatie in hartje Maastricht. Het doel is om mensen van verschillende culturele en religieuze achtergronden bij elkaar te brengen, onder het genot van exotische hapjes en muziek uit alle delen van de wereld. Het gaat om het ontdekken van verschillen én overeenkomsten tussen verschillende gebruiken en rituelen. Hoe en wanneer vieren mensen feest in Nederland, in Afghanistan en in Marokko? Wat zegt de manier hoe je je kleedt over jouw cultuur? We zoeken naar een balans tussen het aansnijden van belangrijke maatschappelijke onderwerpen zoals vreedzaam en respectvol samenleven én het beleven van een leuke avond.”

Wie komen er naar het Global Peace Dinner?

“We willen een zo breed mogelijke opkomst, dus niet alleen studenten. Via onder andere het netwerk van MasterPeace, de Dag van de Dialoog en ‘Tafelstraat 13’, een interreligieuze maandelijks bijeenkomst in Maastricht, proberen we rond de 75 mensen van verschillende nationaliteiten bij elkaar te brengen.

Waar wordt het diner gehouden?

We willen graag een bijzondere locatie voor het diner. Op dit moment hebben we een paar mooie plekken op het oog, zoals de grote binnentuin bij het universiteitsgebouw van het College van Bestuur, of het oude gemeentehuis op de Markt in het centrum. We benaderen de burgermeester van Maastricht, Onno Hoes, om speciale Ambassadeur van Vrede te zijn. Hij heeft nog niet officieel toegezegd maar toen we hem spraken over onze plannen reageerde hij in eerste instantie enthousiast.”

Voor meer informatie over de activiteiten in de Vredesweek: zie de agenda verderop in de Vredeskrant en www.ministerievanvrede.nl

Dorien Jansen

De hele wereld viert vrede op 21 september

Duurzame vrede voor een duurzame toekomst. Dat is dit jaar het thema van de Internationale Dag van de Vrede, de door de Verenigde Naties uitgeroepen dag waarop de inzet voor vrede wordt herdacht. Al jarenlang staan mensen wereldwijd deze dag stil bij vrede, op verschillende manieren: van zelfgemaakte duiven tot picknicks, van meditatie tot een concert in het Engelse Wembley Stadium.

Het jonge Zuid-Soedan viert de Internationale Dag van de Vrede met een breed scala aan activiteiten. In 2010 startte vanaf de Internationale Dag van de Vrede een periode van 101 dagen van bidden voor een vreedzaam referendum over de onafhankelijkheid van Zuid-Soedan. De kerk organiseerde een vredesoptocht door de stad, er werden kaarsen gebrand en gebeden voor vrede om zoveel mogelijk mensen te betrekken bij de weg naar vrede. In 2011 werden duizend mensen in een voetbalstadion aangespoord door belangrijke religieuze en regeringsleiders om samen te werken aan vrede in het land.

In Libanon speelden Libanese tv-sterren en bekende oud-basketballers een basketballwedstrijd om aandacht te vragen voor vrede. In Georgië werden in de aanloop naar de Internationale Dag van de Vrede kenniscompetities en lezingen over vrede en ontwikkeling gehouden voor studenten van hoge scholen en universiteiten. In diverse steden mensen gaan mensen de straat op met zelfgemaakte witte duiven op houten stokken. Dat gebeurt onder andere in Washington, Barcelona, Los Angeles, Madrid, Brussel, New York City, Chicago, Rome, Dar es Salaam, Toronto, Hong Kong, Singapore, Londen en Wenen.

Een optocht tijdens de Internationale Dag van de Vrede in Malakal, Zuid-Soedan. Foto: Daud Gideon

Dit jaar wordt tijdens een concert in Wembley Stadium in Londen op 21 september een Nacht van de Vrede gevierd. Onder de Engelse titel Global Truce 2012 betrekken musici zoals Elton John gewone burgers bij het beëindigen van vijandelijkheden, en ook bij het verminderen van huiselijk geweld en pesten. In Brooklyn, New York wordt om 12 uur 's middags één minuut stilte gehouden. Ieder uur houdt iemand uit de wijk een speech over zijn of haar visie op vrede. De dag wordt afgesloten met vredesmuziek. Inwoners van Austin (Texas) mediteren voor vrede, en in Richmond (Virginia) trekken mensen er op uit voor picknicks, muziek en toespraken over vredesopbouw.

In Nederland is Utrecht op 21 september dé stad waar de Internationale Dag van de Vrede wordt gevierd, met als grote afsluiter de Nacht van de Vrede. Kijk op www.nachtvandevrede.nl voor het programma. *Sasja de Valença*

De Vredeskant 2012 is een uitgave van vredesorganisatie IKV Pax Christi. Het is een speciale uitgave van Vrede.Nu, (6e jaargang nummer 3). Vrede.Nu verschijnt vier keer per jaar voor donateurs, leden en andere geïnteresseerden in het vredeswerk van IKV Pax Christi.

Redactie: Suzanne van den Eynden en Helma Maas (eindredactie).
M.m.v. Marjolijn Vreeken, Jogiën Bakker, Sofie Smeets, Dorien Jansen, Sasja de Valença
Fotografie: o.a. Bob Karhof, Floor Bosch, Allard Willems, Anna van Kooij, Daud Gideon, en IKV Pax Christi-archief.
Vormgeving: Het IJzeren Gordijn
Druk: Van der Weij BV, Hilversum.
ISSN 1874-6497

IKV Pax Christi,
Godebaldkwartier 74, 3511 DZ Utrecht
Postbus 19318, 3501 DH Utrecht
Tel (030) 233 33 46, Fax (030) 236 81 99
info@ikvpaxchristi.nl
www.ikvpaxchristi.nl
Giro: 306090
tnv Vredesweek IKV Pax Christi

EEN GREEP UIT HET PROGRAMMA

Agenda Vredesweek 2012

In de Vredesweek barst het weer van de activiteiten. Van Maastricht tot Den Helder, van Groningen tot Vlissingen komen mensen bij elkaar om vrede te vieren; dit jaar onder het motto 'Powered by Peace'. Hieronder volgt een greep uit het programma. Het volledige activiteitenoverzicht vindt u op www.ministerievanvrede.nl/activiteiten Wilt u een spreker van IKV Pax Christi uitnodigen? Ook dat is mogelijk. Op www.ministerievanvrede.nl/sprekersbank vindt u alle namen van beschikbare collega's.

16 september: Interreligieuze viering in De Duif in Amsterdam

Oecumenische basisgemeente De Duif, Prinsengracht 756, Amsterdam. Aanvang: 10.30 uur
Met hand, mond en hart wordt tijdens geloof in gerechtigheid gevierd. De voorgangers zijn Ceylan Weber (christelijke moslima) en Diana Vernooij (christelijk boeddhist).

16 september: IKON radio-uitzending van oecumenische vredesviering in Cothen

10.07 uur, Radio 5
Uitzending op Radio 5 van een oecumenische viering op vredesavond. Het is een samenwerking tussen de Protestantse Gemeente Cothen in de Betuwe en de katholieke geloofsgemeenschap van de H.H. Petrus en Paulus. De viering staat in het teken van het thema van de Vredesweek: Van grond voor conflict naar bron van vrede.

17 september: Film en discussie 'Economics of happiness'

De Drie Ranken, Eglantierlaan 202, Apeldoorn. Aanvang: 19.30 uur
Vertoning van de film 'Economics of Happiness'. Mensen uit zes continenten verleenden hun medewerking aan deze film, waarin duidelijk wordt dat klimaatverandering en het opraken van olie, ons weinig keus laten; we moeten terug naar een meer lokaal bestuurd economie. Na de film is er een nagesprek met de bezoekers.

21 september: Internationale Dag van de Vrede

Antichambre-Raadzaal Stadhuis Utrecht, Korte Minrebroederstraat 2
De Verenigde Naties hebben 21 september uitgeroepen tot de International Day of Peace. Lidstaten worden opgeroepen tot een wereldwijd staakt-het-vuren en tot het in acht nemen van een etmaal van geweldloosheid. De dag is een moment om de vrede die we hier hebben te vieren, maar ook om stil te staan bij plaatsen op de wereld waar géén vrede is. In Utrecht werken IKV Pax Christi, MasterPeace en Vrede van Utrecht samen om de dag in Utrecht groots te vieren. Het stadhuis van Utrecht is omgetoverd tot het Ministerie van Vrede. Kom op 21 september naar het Ministerie en laat een vredesboodschap achter voor Minister van Vrede Jörgen Raymann. Ook kunt u in het stadhuis het spel 'Meltdown in Mitrovica' spelen, waarbij u zich verplaatst in een medewerker die voor IKV Pax Christi in Kosovo werkt. Neem alvast een kijkje op www.benijbaas.nl

21 september, Nacht van de Vrede: Checkpoint Cinema XL

Theater Kikker, Ganzenmarkt 14, Utrecht. Aanvang 19.30 uur
In een speciale aflevering van onze Checkpoint Cinema avonden, Checkpoint Cinema XL, gaat presentator Teun van de Keuken (bekend geworden door het televisieprogramma Keuringsdienst van Waarde en de slaafvrije chocolade Tony Chocolonely) met drie gasten in gesprek aan de hand van door hen gekozen filmfragmenten. Toegang gratis, aanmelden via pax-it@ikvpaxchristi.nl

21 september, Nacht van de Vrede: Netwerkcafé

EKKO, Bemuurde Weerd WZ 3, Utrecht. Aanvang 20.30 uur
Wat houdt de directeur van Amnesty International bezig? Hoe ziet een dag van een buitenlandcorrespondent in Caïro eruit? Waarom en hoe zet je je vanuit Nederland in voor conflict ver weg? Kom naar het Netwerkcafé en schuif aan voor een speeddate met een van onze interessante gasten. Toegang gratis, aanmelden via pax-it@ikvpaxchristi.nl

22 september: Intercultureel vredesfeest

Wijkcentrum Titus Brandsma, Tweede Oude Heselaan 386, Nijmegen. Aanvang 10.30 uur
Na een viering om 10.30 uur volgen optredens van koren, zangers en een jongerenband. Daarnaast kan je aansluiten bij diverse sessies: yoga, kalligrafie, een workshop over discriminatie en over de ecologische voetafdruk. In korte intermezzo's worden onder meer vredesgedichten gelezen. Er is een vrolijk kinderprogramma en in kraampjes bieden diverse vredes- en milieugroeperingen actuele informatie aan. Aan het einde van het feest gaan honderden ballonnen met vredesboodschappen de lucht in.

18 t/m 23 september: Caïro, Peace Capital 2012

Caïro, Egypte
In de Vredesweek doopt MasterPeace Caïro om tot 'vredeshoofdstad' van de wereld met inspirerende evenementen zoals een muziekcompetitie, filmavond en straatkunstfestival. Meer info op www.masterpeace.org